

tillige til at gaae ind paa, hvad der stod i Forbindelse med de egentlige dømmende Forhold her i Kjøbenhavn i de omhandlede Sager. Det var en Selvfølge, at idet der blev Spørgsmaal om at gennemføre Mundtlighedsprincipet med Hensyn til disse, maatte det anses fra min Side for i sig selv tilstrækkeligt — og jeg fastholder, at jeg troer, at det vilde have været tilstrækkeligt — at indskrænke sig til det, som i det andet Thing blev optaget, en almindelig Bemærkning om Mundtlighed og Offentlighed; men det er, som sagt, et Punkt, som der tilligemed de andre ikke for mig er Tale om nu at komme ind paa. Kun en Omstændighed, maa jeg fremhæve, nemlig, at Regjeringens Udkast, saaledes som det blev forelagt i forrige Session, ogsaa havde foreslaaet det samme Antal Assessorer, som man nu har foreslaaet skal danne Kriminal- og Politiretten. Dette Antal mødte i det andet Thing Modstand, og fra Justitsministerens Side stete der, om man saa vil, en Indvømmelse, forsaavidt jeg gik ind paa, at Antallet skulde være 8; men jeg tør bede vel bemærket, at jeg i Forbindelse med mine Udtalelser derom tillige erindrede om, at jeg ansaae mig ligefrem berettiget til, hvis Erfaringen skulde vise, at 8 Medlemmer ikke vare tilstrækkelige, da at konstituere Een til at varetage de Forretninger, som ikke kunde besørges, til paa den Maade at sætte Rettens Kræfter i et passende Forhold til det Arbejde, som paahvilede den. Jeg skal med Hensyn til dette Punkt indskrænke mig til denne Bemærkning uden at komme ind paa, hvad der forresten ellers nok kunde give noget Stof til Betragtninger, om 8 eller 9 Assessorer ere aldeles nødvendige for at kunne faae Forretningerne passede.

Med Hensyn til de forskellige Bemærkninger, der ere gjorte ved Lovudkastet, og som jo ikke have gaaet i nogen egentlig Detail, skal jeg, da den Bemærkning fremkom først, tillade mig at erindre med Hensyn til Slutningen af § 1 — det er den, som overlader Justitiarius efter Omstændighederne at træffe en midlertidig Forandring i de i Paragrafens foregaaende Deel givne Bestemmelser — at Meningen fra Justitsministeriets Side ikke har været nogen anden, end at Justitiarius er berettiget til

— og jeg tør her henvise til de Udtalelser, der ere brugte i Paragrafen — at gjøre Forandring i den her foreskrevne Ordning, forsaavidt som det anses ønskeligt for Sagernes Fremme. Den Myndighed, som jeg har troet kunde tilkomme ham, var den, at han kunde lade Sager, som efter Lovudkastets Indhold skulde henvises til f. Ex. en af de Afdelinger, der ere bestemte for offentlige Politifager, behandle ved en Dommere, der egentlig fungerede ved et Kriminalkammer, og at en lignende Myndighed maatte kunne tilkomme ham med Hensyn til de Dommere, hvem Undersøgelsen i private Politifager er overbragen. Jeg troer, at derved er bundet Alt, hvad der kan være Spørgsmaal om. Man indvende ikke, at efter Forordningen af 28de Februar 1845 er een af Assessorerne fritagen for at have med den egentlige Undersøgelse at gjøre baade i de private, i de kriminelle og i Politiafdelingerne, for udelukkende at kunne offre sin Tid paa de egentlig dømmende Forretninger. Det vil under velvillige Forhold i Retten, under Anerkjendelse af at det er ethvert Medlems Opgave at bidrage Sit til Forretningernes tilhørlige Fremme, under Enhvers Bestræbelse for at udføre, hvad der paaligger ham, albrig møde Banfælsighed fra den først Voterendes Side, naar der dertil er Leilighed for ham, at stille sig forsaavidt ogsaa til Disposition for Justitiarius med Hensyn til de andre Forretninger. Det er overalt Noget, man maa gaae ud fra som givet ved en Ret, der er sammensat, som denne skal være, at der ikke er dette angstelige Hensyn til, hvorvidt en vis Sag er Noget, som efter de vedtagne Regler falder ind under den Enkeltes Virksomhed. Der kan saa lidt være Spørgsmaal derom, at det ikke kunde Andet end vække Forundring, hvis Rettens Justitiarius, der ganske vist efter sin Stilling ikke er kaldet til at fungere i Kriminalkammerne eller i en privat Afdeling, naar han har Tid dertil og det er ønskeligt paa den Maade at fremme Sagerne, dog vilde trække sig tilbage fra Deeltagelse i de Forretninger, om hvis Besørgelse paa en saadan Maade der kunde være Spørgsmaal.

Der er iblandt de Udtalelser, man troer at kunne gjøre med Hensyn til Lovudkastet, af den ærede Landssthingsmand, der først havde